

XIV.

ЗА КОЛЕНИ ТЕ И КРАКА ТА.

Не треба, кога сме сѣднали да си разтваряме много или затваряме колени те. Да люлееме безпрестанно крака та, да ги продѣлжаваме, да ги крѣстосваме когато сме сѣднали предъ почтени хора, е безумность.

Оныя на кои то испаренія та ся много силни щото имъ вонятъ крака та, треба да обуватъ терлици и да промѣнятъ често, или баремъ да ся миятъ кога то ще излѣзатъ предъ содружество.

Треба, кога сме прави, крака та ни да ся раздѣлени и отдалечени малко единъ отъ другъ, да ги не клатиме не-престанно, нити да удраме земя та сосъ тяхъ, нити да стоиме на единъ кракъ.

Мнозина, кога вѣрвѣтъ влачетъ крака та си и трѣятъ земя та или дѣските: Други вѣрвѣтъ на прѣсти те си, както че подскачатъ, други пакъ ся вѣрѣятъ на петата си: таква ходенія сѣ много смѣшни.

Кога то е нужно да коленичиме не треба да сѣдаме на места та си.

Противъ благоправіе то е да удраме кого да е сосъ кракъ тѣ си; оныя кои то ся вдаватъ въ такова скотство, показватъ че не са добръ отхранени, и че не можатъ да ся противятъ на страсти те си.